

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

EN SETCIÈNCIES

Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

En Setciències era un home que tot ho discutia i sempre volia tenir raó. Amb els savis del seu temps malgrat

fer d'ataconador volia trobar motiu de crítica. Atabalava la seva pobra minyona i aquesta bolcà un dia l'aigua

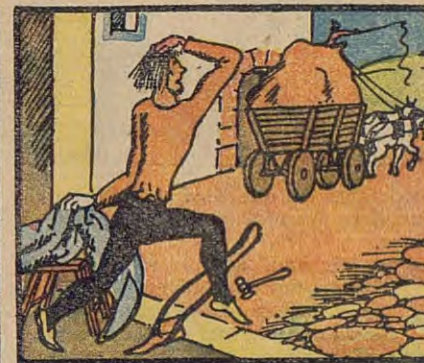
per sobre un potentat, ço que li valgué grans disgustos. Mai trobava la feina de l'aprenent bé, el qual per tota

paga rebia cops de tirapeu a desdir: tenia de dir quelcom en totes les feines

de la casa, cridava a les noies que rentaven si no li semblava prou ben feta

la feina, si els carros anaven massa carregats o poc, hi tenia de dir la seva.

I la feina feta d'ell mateix trobava manera d'atribuir-la a l'aprenent quan era

mal feta. Amb tot això va morir i anà al Cel. Com que el fons era bon home, St. Pere el va deixar entrar amb la con-

d'ció que no critiqués res del que veïés perquè el tornarien a la terra.

(Acabarà)

El noi que no creia en fades

Dibuixos per BECQUER

En el temps de la Picor, que era quan en Xacó tenia més feina de l'ofici, hi havia un noi que es dalia per les rondalles i els contes de fades. Tenia per certes totes aquelles aparicions, i només somiava que en princeses enamoradisses; i en diables innocents, que es deixaven fer un nus a la cua; i en varetes màgiques.

Crèdul com era, no és d'estranyar que anant un dia per un camí i trobant una velleta que li demanava el berenar, el minyó li entregués més que depressa, refiat del gros premi que heuria per la seva generositat.

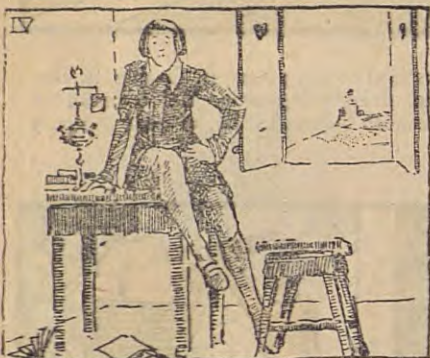
La velleta, un cop mestressa del mengívol panet i l'endolceïda xocola-

ta del berenar, va dir-li a en Jaumet, que aquest era el nom del minyó:

— Jo no puc donar-te tantès gràcies com té merescudes la teva acció, però pren-ne la bona voluntat. Aquí tens un milió.

En Jaumet no va veure on era aquell milió, però va pensar que ja

sortiria un dia o altre, i va deixar que la velleta marxés, sense més explicacions.

Esperà molt temps, molt temps, però les gràcies no sortiren per enlloc; de cada cosa que empenia, una anava bé, l'altra ni bé ni mal i la tercera, malament, si fa o no fa, com solen anar

totes les coses de la vida. Si allò era una gràcia, maleïda la gràcia que li feia!

Davant d'aquest facàs, va resoldre no creure una paraula de bruixes ni de fades per coses que li oferissin, i menys si era a canvi de coses que ell tingués.

I ferm en aquest propòsit, arribada

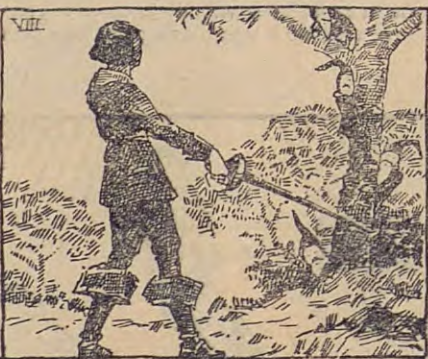
l'hora d'anar pel món, va agafar una espasa vella de son pare, un sarró i una capa aiguadera, un barret emplomallat i unes botes de campana i va emprendre el camí de la ciutat.

En fer nit en una remorosa verneda, va sentir-se sobtat per uns homenets barbuts més lletjos que els set pecats

que anaven vestits de vermell, que el varen enrotllar ballant una sardana, amb uns saltirons, que els balladors semblaven pilotetes de goma.

En Jaumet, descregut, no va acordar-se, i com que no estava per ballarugues, agafà l'espasa, féu un giravolt amb l'arma estesa, i els home-

nets corregueren a enfilarse arbres amunt com si fossin monegues.

Satisfet de si mateix, es preparà una jaça amb la capa i es posà a dormir tranquilament. Només que els homenets vermells, des de dalt dels verns vinga deixar caure fulletes seques damunt de la cara del minyó, que no feia

altra cosa que ventar-se els imaginaris mosquits que l'amoïnaven.

Tanta plugeta de fulles hi havia, que en Jaumet, comprenent que els homenets es xalaven a costa d'ell, tornà a agafar l'espasa, va posar-se la capa lligada al braç i reptà els seus turmentadors:

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

MEMORANDUM

Un home conegut per sa deixadesa i descuit, exclamà davant d'un grup d'amics mostrant un mocador de butxaca en un dels angles del qual hi havia un nus.

— Veus aquí que vaig fer aquest nus al mocador ara fa quinze dies, i ni que em matessin no puc recordar per què vaig fer-li.

— Potser era, conte tà un dels presents, per recordar-te de donar-lo a la bugada...

L'ADVERTIMENT

Viatjar en tren! terrible cosa per una bona velleta que a setanta anys, mai no s'havia mogut de casa seva. Però no hi havia més remei. El noi, casat a Barcelona, li havia escrit que no podria pujar per Pasqua, i per tant, que baixés ella a passar alguns dies a la ciutat.

I la bona dona agafà un cistell, hi posà un gall i un conill i una dotzena d'ous ben embolicats amb palla, i cap a l'estació de Balenyà falta gent!

El tren arribà esbufegant, i la velleta, després de moltes vacil·lacions, es decidí a pujar-hi. Però abans interpellà el revisor:

— Escolti, és vostè el capità del tren?

— No, senyora, sóc el revisor.

— Ah, com que veia la gorra daurada?

— Però és igual. Què se li ofereix?

— Veurà, volia dir-li que procurin que no hi hagi cap xoque, perquè porto una dotzena d'ous al cistell.

QUE BÉ!

Un home que sempre anava estripat i sense botons, va casar-se. Pocs dies després un amic seu el va trobar, tot arreglat, net i ben compost, amb tots els botons cosits i la roba ben sorrida.

— Ah!, féu amb satisfacció. Com es coneix que tens dona a casa! Ja no vas estripat ni descordat, ara!

— No, efectivament, respongué el casat de nou. La primera cosa que la dona va fer fou ensenyar-me de cosir i apedaçar.

Un turista, afanyós de veure-ho tot, entrà un dia a París en un restaurant vegetarià.

Després de demanar diversos plats al cambrer, li preguntà assenyalant el

pitxer amb flors que hi havia damunt la taula:

— Aquestes flors són artificials! Per què? No són naturistes vostès?

— Sí, senyor, contestà el cambrer, però si posem flors naturals, els parroquians se les mengen.

L'ANÓNIM

En un míting, l'orador que anava a parlar, veié damunt de la taula un paperet doblegat adreçat a ell. L'agafà, el desplegà i hi veié sols aquesta paraula: «Ase».

Immediatament, començà el discurs:

— Senyors, abans de començar a parlar-vos de l'assumpte que aquí em porta, dec dir-vos, que en la meua política he rebut molts anònims, però cap com el que aquest moment tinc a la mà. Un anònim, generalment, és una carta sense firma, però el respectable cavaller que m'ha dirigit l'escrit present, ha posat la seva firma sense escriure abans la carta.

LA GANA

BEN RESPOST

Un savi distingit es disposava a donar una conferència. El que el presentava al públic volgué fer una mica de broma a esguena d'ell, i digué:

— Senyores i senyors: tinc el gust de presentar-vos el meu respectable i savi amic el doctor Metzina, i em plau d'advertir-vos que no és pas tan betzol com sembla.

I el savi replicà immediatament:

— Això és precisament la diferència entre el respectable senyor que em presenta i jo.

EL DILEMA

Un caçador recentment arribat de l'Àfrica Tropical explicava ses aventures a una colla d'amics, als quals ja els començava a rodar el cap en sentir tants noms de bèsties estranyes que mai no havien tingut idea que existissin. S'ng-sing, tsé-tsé, ilang-ilang i altres noms fantàstics ressonaven en llurs orelles aturdides.

El caçador els estava ensenyant una magnífica pell de lleó.

— Aquest animal el vaig matar en circumstàncies ben excepcionals, explicà. Seguint la pista d'un b. úfol ferit vaig sentir un bramul darrera meu, i en girar-me vaig veure el lleó que venia seguint la sang del brúfol. Quan anava a tirar-li, m'apareix el brúfol per l'altre costat, amenaçador, i em vaig trobar davant d'un dilema terrible.

— I quin vas matar primer, — féu un dels amics, — el lleó, el brúfol o el dilema?

NO BADEMI

Un xicotet entrà a la drogueria portant deu cèntims a la mà, i es dirigí al dependent:

— Escolti, quants caramels em donaran per deu cèntims?

— Set o vuit — respongué l'adroguer.

— Doni-me'n vuit, doncs.

NATURALMENT

— La meua filla és una perla!

— Així vostè deu ésser una ostra!...

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

EL PETIT SOLDAT DEL TZAR

(Continuació)

Aquell hivern fou dels més terribles que hom hagi vist, i un vespre, així que en Simó hagué eixit a la costa per contemplar de lluny la seva terra enyorada, el mar quedà tot glaçat. L'endemà clarejà l'albada, i el Tsar del mar no pogué eixir a cercar en Simó, i aquest, tan bon punt eixí el sol, va poder-se orientar i es convertí en ocell platejat i arrencà una volada que no va parar en tot el sant dia.

En arribar al vespre es convertí en llebre i continuà la cursa amb una velocitat mai igualada per cap ésser vivent... i en poques jornades arribà al palau del Tsar a Moskvà.

Durant els dos anys de la captivitat d'en Simó, el Tsar havia anat tornant cap a la capital del seu imperi junt amb el seu exèrcit victoriós, i tot just feia tres dies que hi havien arribat i ja estaven acabant-se els preparatius pel casament de la tsarevna Tatiana amb el general del Tsar, quan arribà en Simó i s'enterà del que havia succeït. Després de reflexionar bé en el que li semblava millor fer, decidí esperar el dia del casament, i vet aquí que quan aquest dia fou arribat, i a l'hora en què estavan tots els convidats asseguts al voltant de la taula per celebrar el banquet de casament, junt amb el Tsar i els nuvis, aparegué per

la porta del saló en Simó. Així que la tsarevna Tatiana el veié, el reconegué tot seguit, i va dir al seu pare:

— Pare i Senyor: Permet-em que et digui una cosa molt important.

— Parla, filla meva; què et passa?

— El general qui seu a la taula al meu costat no és el meu promès, sinó un impostor. Quan el vaig veure el dia de la vostra arribada ja em va semblar que no era aquell al qual jo havia entregat el teu escut de combat ara fa dos anys i que sols havia vist una vegada; més ara que veig el veritable, puc donar-te proves del que et dic.

I adreçant-se al qui acabava d'entrar al saló, li digué:

— Simó: Feu-nos veure com fóreu vós el qui vingué la vigília del combat amb els tàrtars a buscar l'escut de combat del meu pare.

Simó es convertí immediatament en cérvol, donà un tomb pel saló i es deturà al davant del Tsar i de la tsarevna. Aquesta va treure el seu mocador de seda i mostrà al seu pare el floc de pèl que li havia tallat i el lloc a on li mancava, dient-li:

— Mira la prova!

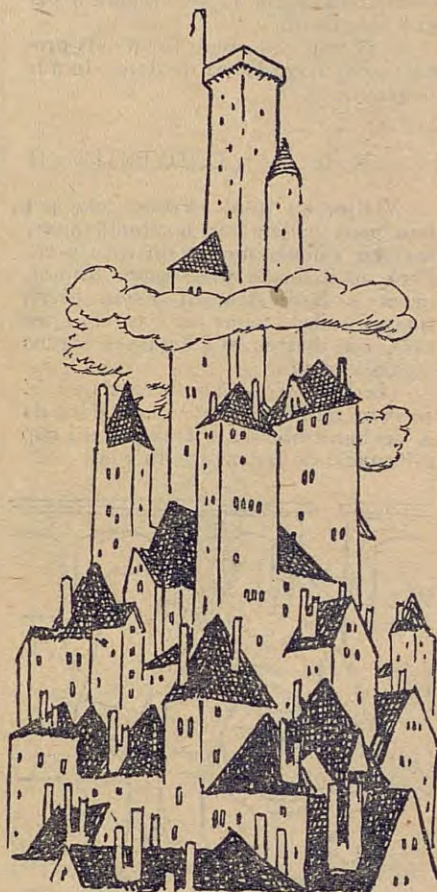
Després el cérvol es convertí en llebre, i la tsarevna mostrà així mateix la mota de pèl que mancava al front de la llebre.

Aleshores la llebre es convertí en ocell platejat, el qual volà per la sala i anà a deturar-se a la mà de la tsarevna. Na Tatiana mostrà novament al seu pare les plometes daurades que mancaven al caparró de l'ocellet.

En veure tot això el Tsar, comprengué que havia estat víctima d'un engany d'aquell innoble general, i després d'escoltar les explicacions d'en Simó, condemnà l'usurpador a ésser penjat de la torre més alta del seu palau.

El casament de na Tatiana i en Simó es retardà només uns dies: temps necessari per enviar a cercar el vell pare d'en Simó i el seus germans; tots els quals tingueren una joia tan gran en tenir noves del germà petit, que estigueren ballant tot un dia seguit amb les seves mullers... Ah!... perquè en Basili i l'Aleix, amb aquell munt de

riqueses que Déu els havia concedit, decidiren mullerar-se aviat, i creguen

que varen trobar unes núvies, que si ells eren rics, elles tenien una fortuna en bellesa i virtuts...

Déu els hi conservi molts anys i que de nosaltres no se'n descuidi!

I V A N U T X K A I E L E N U T X K A ⁽¹⁾

Ivànutxka i Elènutxka eren els dos fills únics del Tsar i la Tsarevna que regnaven en un país tan llunyà que mai no s'hi arriba. I vet ací que, quan el Tsar i la Tsarevna moriren, els dos nois varen quedar abandonats i sense cap parent, ni tan sols llunyà, que podés cuidar de la seva protecció i ajuda; i quan pujà al tron el nou Tsar, que era un Boiarin de molt mala ànima, el primer que féu va ésser expul-

ka. — Amb quin gust em faré passar aquesta terrible set que m'arboraf...

— Oh, germanet! — respongué l'Elènutxka. — No en beguis pas d'aquella aigua, que és encantada per una bruixa, i així que en tastessis et tornaries bou com els que pasturen pel voltant.

El pobre Ivànutxka va obeir, i quan passaren per la vora d'aquell toll cloqué els ulls per allunyar de la seva imaginació la imatge del remei pel desig que l'atuïa.

Caminaren una bona estona i a la fi arribaren a la vora d'un corriol, per la vora del qual pasturaven un ramat de cavalls salvatges.

— Oh, germaneta! — digué altra vegada n'Ivànutxka. — Ara sí que podré sadollar-me d'aquesta aigua tan clara...

rosada. Després notaren un xic de consol i més tard s'adormiren arrecreadets en un matoll de joncs.

Fou l'ardència del sol matiner que el despertà l'endemà i allunyà d'ells les il·lusions dolces del somni per rendir-los a la duresa de la realitat terrible. Les tortures de la set més espantosa tornaren a pesar sobre els nostres amiguets, acrescudes pel cansament de les moltes hores de camí. Al cap d'una estona veieren un estany a la vora del qual pasturava un ramat de cabres.

— Ai Elènutxka! Germaneta meva: ara sí que beuré encara que m'hagi de tornar un cabridet!

— Oh no, Ivànutxka! No ho facis pas, que jo no sé com m'ho faria per salvar-te!

Però tots els precis de na Elènutxka foren inútils. N'Ivànutxka, amb la gola seca i amb la llengua casi enganxada al paladar, s'acotxà i començà a beure aigua de la d'aquell estany encantat, i al moment que hagué engolit el primer glop quedà transformat en un cabridet blanc, que botia i brincava al davant de sa germaneta, tot fent:

— Beeeee!... Beeeee!...

Cóm explicar el desconsol de la dolça Elènutxka! La pobreta es féu un tip de plorar, i per fi li lligà un cordonet al coll i seguí el camí. Al cap de poques hores arribà a l'altra banda de l'estepa, i vet ací que botent, botent, el cabridet va ficar-se als jardins del palau d'un jove Boiarin (2). La

(2) Nob'e feudal.

(Continuarà)

sar-los del palau i deixar-los a la bona de Déu sense ni un mos de pa per poder-se fer passar la gana i no amb altre bagatge que la roba que portaven posada al moment que els varen llençar del palau.

En tan tristes condicions, no els quedà més remei que anar-se'n a córrer món, i eixiren de la ciutat i començaren a caminar i més caminar... i caminaren fins que el sol hagué pujat fins a dalt de tot de la volta del cel, que és quan sos raigs cremen amb més ardor. Fou aleshores que arribaren al mig de la paorosa estepa solitària i sense una trista cabana on demanar acolliment, sense un trist arbre sota del qual poder-se guardar de les horribles cremors d'aquell sol abrusador, els dos germanets començaren de patir els efectes de la set, que bé prou sabut té tothom el terribles que són.

La pobreta Elènutxka suportava les horrors d'aquell suplici amb santa paciència: el·la era la més gran dels dos i procurava donar donar bon exemple al seu germanet; però ell, el pobret Ivànutxka ja no podia resistir més...

Al cap d'una estona, oviraren a lluny un toll d'aigua pel voltant del qual pasturaven uns bous salvatges.

— Ai, germaneta! — féu n'Ivànutx-

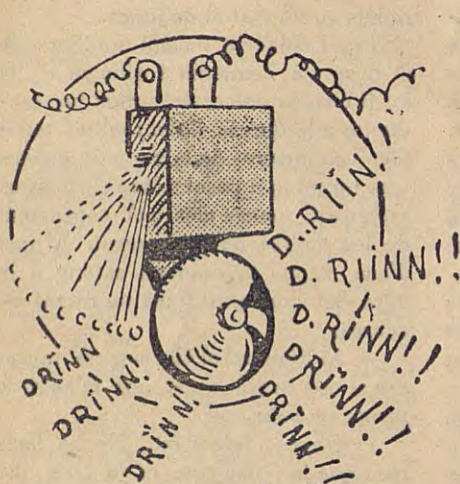
— Ai no, germanet! — féu na Elènutxka. — Aquesta aigua està maleïda per la bruixa així mateix i et tornaries un cavallet com aquells que pasturen per allí, tan tost beuries el primer glop!...

N'Ivànutxka va tornar a obeir i tornaren a caminar. Al cap de moltes hores que caminaven, el sol va començar a declinar vers l'horitzó llunyà, i en cedir la seva ardència, els dos germanets cregueren que començava a minvar la necessitat d'aigua que per tantes hores havien sentit. Per fi davallà la alta nit i la seva fres. or anà humitejant les pedres de l'estepa i els dos germanets passaren moltes hores sense poder aclucar els ulls cercant un lenitiu al sofriment llur, passant la llengua per les pedres mullades per la

(1) Joanet i Eleneta.

L'APOTECARI HEROIC

El telèfon ha trucat
quatre pics i repicó:

— En el Circ ha mossegat
una bèstia al domadò.

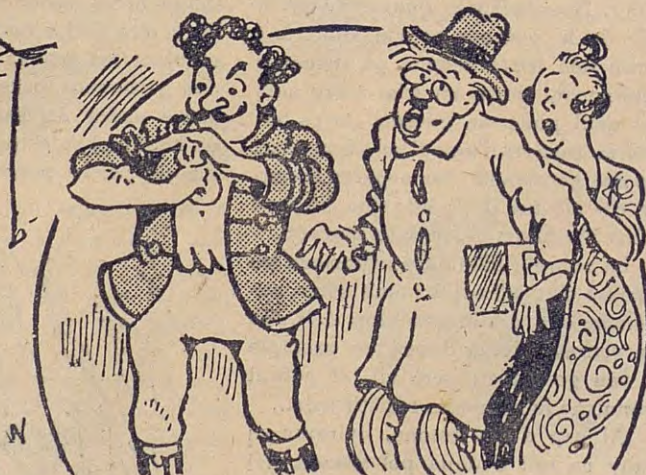
— Porta el botíquí, de pressa
que potser la sang li vessal

— Si un lleó furiós hi ha
potsê a tu et mossegarà!

— Anem amb compte Assumpció
que no ens sortís el lleó.

— Una puça m'ha picat
que quasi el braç m'ha menjat!

(De Pierrot)

UN RETALLET DE CADA COSA.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Don Roc a polsar anà
un malalt d'una masia
quan, un propi que el volia
per altre malalt, trobà.
Al principi s'excusà
com fa el metge en casos tals,
mes en veure que els malalts
eren d'un mateix indret:
— Hi aniré — diu, — puix d'un tret
podré matar dos pardals.

P. ESTORCH I Siqués

Aparellant una burra
dins l'estable en Vicentet
li va preguntar a l'amo:
— Quina albarda li posem?
i l'amo li va respondre
— La que a tu et vinga bé.

V. SALES

— He tret la rifa, Badia,
prò la sogra se m'ha mort.
— No!, tu sí que estàs de sort,
dos rifes al mateix dia.

J. T.

Després d'haver-li amputat
tots dos peus a donya Aurora
troba gent per la ciutat
que li diu amb gravetat:
— Als peus de vostè, senyo: a.

L'ANGLÈS

— Dos i dues, de segü
deu essè igual, oi Ambrós?
— Està clar que tot és ú.
— No, si per cas, serà dos.

E. T.

— Què menges per esmorzà;
van preguntr a Don Lino.
I ell tot seguit contestà:
— Idioma de tocino.

E. B.

PROBLEMA CÚBIC

De quantes maneres pot llegir-se
en aquest cube la paraula VIROLET?

VIRORIV
IROLORI
ROLELOR
OLETELO
ROLELOR
IROLORI
VIRORIV

MOTS CREUATS

1	2	3	4	5
6				
7				
8				
9				

Horitzontal: 1 Per tancar. 7 Tragi-
na. 8 Per obrir. 9 S'hi entra. 10 S'hi
surt.

Vertical: 2 Per pesar. 3 De l'esque-
let. 4 Equivoques. 5 A les cinc. 6
Aviador famós.

FUGA DE CONSONANTS

E. .e.a.. .e. .i
a.a .a.a a.a .a.a
e. .e.a.. .e. .i
a.a .a.a .e. .a.i.

FAULES D'ISOP

V. — La guineu

Entrà la guineu a casa d'un còmic i
examinava tots els seus estris entre
els quals trobà un cap de màscara fe-
ta amb molt d'art. La prengué en ses
mans i exclamà: Oh, quin cap i no té
cervell!

Moralitat: La faula va per aquelles
persones magnífiques en l'exterior pe-
sò sense seny en llur testa.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

T T (nim) S E

GEOGRAFIA PINTORESCA

(Llocs on no he estat mai)

Pe-King. — Vulgarment anomena-
da Pequín, és la capital de l'Imperi
Xinès i el lloc d'on arriben els gossets
pequinesos. Els ciutadans de Pe-King
acostumen portar cua i per tant, no
cal pas fiar-se'n car les coses que
porten cua són de conseqüències fu-
nestes. Són grocs i es suposa que deu
ésser per la por que es fan els uns als
altres.

Els carrers de Pe-King són rectes i
paral·lels, creuats per altres de paral·-
lels i rectes també Així aquesta ciutat
sembla l'Eixample de Barcelona. Per
això és que hom diu que els barcelo-
nins amb l'Eixample ens van deixar
enredar com a xinesos.

Es notable Pe-King, per la seva fa-
bricació de vanos, ombrells i fana-
lets de paper fi. Els seus governants
s'acostumen anomenar Xin-xu-xan,
Hai-hui-hoi, Pim-pam-pum o altres
coses semblantment divertides.

Pe-King, segons les estadístiques
és la terra que hi ha més xinos.

MARC POLO

PROBLEMA ARIIMÉTIC

Una ampolla amb tap de suro val
110 ptes i l'ampolla val 1 pta. més
que el tap. Quant val el tap i quant
val l'ampolla.

Les pomes, diu un economista són
l'aliment més sà i econòmic. No, són el
més car i més perjudicial i si no, pre-
gunteu-ho a Adam i Eva.

Solucions al número anterior

Horitzontalment: 1 Revolució. 7 Iu.
8 La. 9 Pa. 10 Sol. 12 Me. 13 Ase 15
Pur. 16 Re. 17 Na. 18 Apa. 21 Som.
23 Ce. 24 Car. 26 Se. 27 Só. 28 Ax.
30 Oferiment.

Verticalment: 1 Reparació. 2 Vi. 3
Ous. 4 Ull. 5 Ca. 6 Oferiment. 11 Or.
12 Nu. 14 Era. 15 Pas. 19 Pe. 20 Mà.
22 Os. 24 Cor. 25 Ram. 27 Se. 29
Xé.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 377.-Filomena Domenech

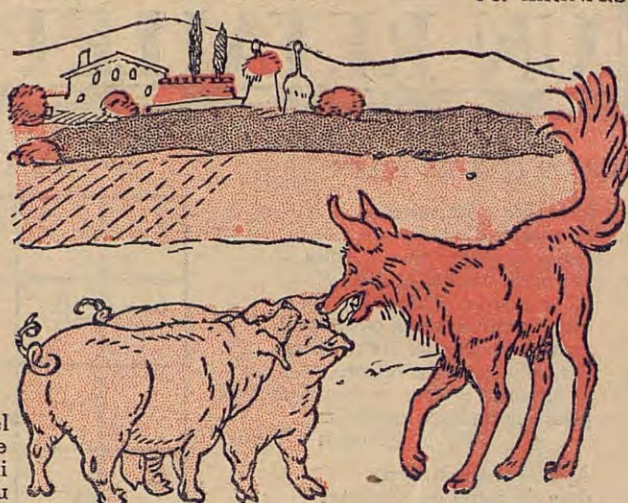
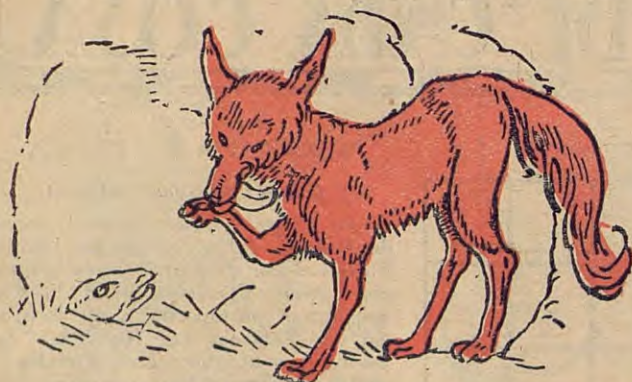
N.º 378. — J. M.ª Sabat

N.º 379. — Josefina Sagnés

N.º 380. — Esteve Planes

FACÈCIES DEL LLOP

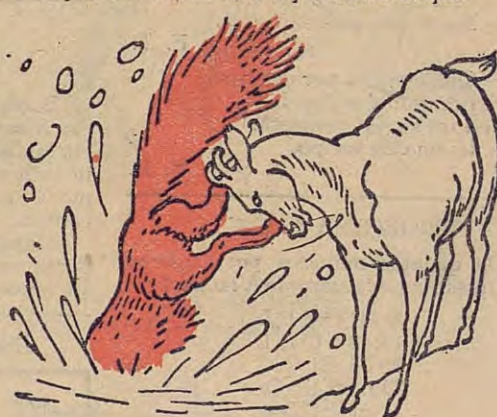
Per XIRINIUS

Heus aquí que en aixecar-se del seu jaç de pal·la, el llop tot tustant-se el nas, digué — Avui serà sens dubte un jorn feliç. I tot cofoi s'encaminà vers uns prats on hi pasturaven uns garrins. — Dec anunciar-vos, els hi diu festivament, que tindré l'honor de menjar me dintre poc, un de vosaltres dos. — No hi tenim cap

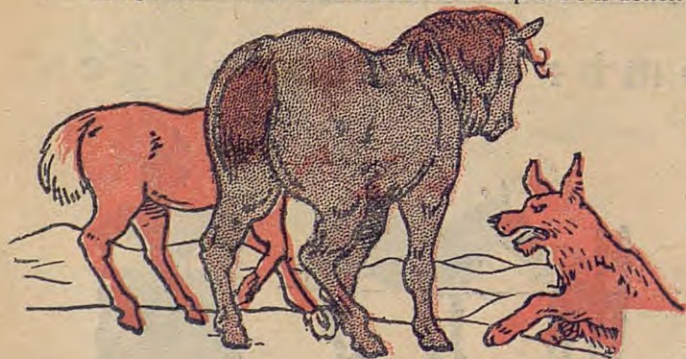

inconvenient, contestaren a l'hora els dos garrinets, però per decidir quin de nosaltres serà, farem una cosa: Tots dos ens posarem a córrer vers vós que fareu de «control» i el que arribi més tard aquell serà el que

es traslladarà al vostre estómac. Dit i fet, els dos garrins es posen a córrer vers el lloc on el llop era i li donen tal

cop que se n'ha de tornar més de pressa que corrents. *ni-à ni-à*
Baixa a un xaragall

i allí hi veu una cérvola amb sos fillets que es disposaven a banyar-se. — Amiga cérvola, diu, sempre complimentós el llop, — dec notificar-vos que em menjaré un de vostres fills. — Cap inconvenient hi ha en això, diu la mare: si no que ara anava a batejar el xic. Esperem que ens deixareu acabar la cerimònia. S'esperà el llop, Però la cérvola que estava darrera d'ell, li donà tal cop de cap, que el féu submergir en el xaragall mentre els a tres fugiren. No encara escarmentat el llop se n'anà vers un turonet on pasturaven una euga amb el seu fill. Senyora euga! diu en veure-la. Bé em cedireu l'honor de regalar-me el vostre mulat. Prou — li diu ella, però si us el mengeu, qui em treurà una espina que tinc a la pota? — I mateix — digué tot satisfet el presumit llop. Tot fou mirar la pota i rebre una guitza que el féu baixar del turonet vençut de no fer més cas dels bons presagis matinals.